

saadan Samling af mange forskjellige Love, idet disse enten kunde komme til at overbebyrde Regjeringen i den første Tid, hvis den altfor samvittighedsfuldt skulde stræbe at efterkomme, hvad der var paalagt, eller komme til at overbebyrde selve Rigsdagen, hvis det i nogen altfor stor Grad maatte lykkes Regjeringen at blive færdig med disse. Af disse Grunde forkastedes som sagt Sen i sin Heelhed, men det er dog klart at de enkelte Afstemninger over de enkelte Love ligesuldt beholde deres Betydning og Interesse, navnlig med Hensyn til det Spørgsmaal, som jeg nu har for Die. Jeg skal derfor herved kun tilbagefalde i Deres Grundring, mine Herrer! at blandt de Love, som man saaledes ønskede snarest muligt skulde komme ud, var netop en ny Lov om Trykkesfriheds-Ordnningen, og Forslaget herom blev antaget med en meget betydelig Majoritet; ja der var endog saa Medlemmer, som ikke engang fandt sig tilfredsstillede ved denne Udfigt til at faae den bestaaende Trykkelovgivning omformet, men som vilde have et Skridt hertil gjort strax. Der var navnlig et Medlem, den daværende og nuværende Rigsdagsmand for Præsto Amts 4de District (Grundvig) (Hør! Hør!), som foreslog at man skulde optage en Bestemmelse, som skulde lyde saaledes, at allerede nu skulde foreløbigen Forordningen af 27de Septb. 1799 ophæves, og den ærede Rigsdagsmand motiverede netop dette Forslag ved at sige, at selv i den sidste Time af Rigsdagens Tilværelse maatte han ansee det for en meget god Gjærning, om man virkede til, at denne, som han benævnte den, forkræffelige Forordning blev sat ud af Verden (Latter). Dette Forslag blev vel ikke antaget, men der var dog Flere, som stemte for det, og blandt dem var, hvilket jeg finder ganske mærkeligt, netop den ærede Rigsdagsmand for Aalborg Amts 3die District (Née) (Latter). Jeg kan sige dette med Bestemthed; efter som der fandt Navneopraab. Sted. Den ærede Rigsdagsmand for Aalborg Amts 3die District (Née), som i Aar befinder sig i saa stor Forlegenhed med at forklare sig, hvorledes det kan være falden Regjeringen ind at fremkomme med en ny Ordning af Presselovgivningen.

(S. A. Hansen: Den omtalte Rigsdagsmand har meent, at der ikke var nogen Grund til at komme med en saadan Presselov.) Men Regjeringen var jo dog aabenbart ikke istand til at skaffe sig Kundskab om den nævnte og andre Rigsdagsmænds Dom over dens Presselovforslag paa anden Maade, end, som den har gjort, ved at fremkomme med sit Forslag; denne ærede Rigsdagsmand, siger jeg altsaa, som nu befinder sig i saa stor Forlegenhed med at fatte, hvorfor Regjeringen er fremkommen med Forslag til en ny Presselov, synes ifflor at have næret en saadan Tilbøielighed til at opnaae en Forandring i den bestaaende Presselovgivning, at det virkelig forekommer høist besynderligt, at han kan have saa ondt ved at forklare sig, hvorfor Regjeringen i Aar har foretaget det Skridt, som fra dens Side kunde gjøres, for at fremme Opnaaelsen af dette Forsmaal. (Meget godt!)

Justitsministeren: De Foredrag, som vi have hørt deels i Dag deels i Forgaars gjøre mig det meget lettere at tage Ordet, end dersom jeg havde besluttet mig til atter at tage Ordet den første Dag, da nærværende Sag var under Forhandling. Udfigterne for dens videre Fremme var vistnok dengang ikke saa gode som nu. Jeg tør nemlig gaae ud fra den Forudsætning, at en Deel af de Foredrag, som have været holdte for Sagens videre Fremme, have været saa overbevisende, at jeg ikke dertil behøver at sige Meget. Der er dog een Betragtning, som jeg ønskede noget mere at fremhæve. Enkelte Talere ere gaaede ud fra den Forudsætning, at en Presselov vilde være unødvendig, saalænge Stemningen var, som den nu er, saalænge Regjeringen var populair, idet man tillige har forudsat, at med den Forfatning, som vi nu have, vilde Regjeringen aldrig kunne være upopulair, da den saa maatte vige sin Plads, hvoraf atter maatte følge, at en Presselov heller ikke i Fremtiden behøvedes. Jeg mener dog, at der kan komme Tider, hvor en sieblikkelig Stemning kan gjøre sig gjaeldende mod Regjeringen, og hvor det kan blive nødvendigt, ikke for Regjeringens egen Skyld, men for Statens Skyld, at inoedegaae de Forseelser, som maatte fremkomme ved Pressens Brug (Hør!). Pressen, har man